

Јелена Маринков

НАЂЕНО

НОВИ ЖИВОТ

Њихове су очи моја катастрофа
Копрена стварности наткриљује лелујаве решетке
У сточним вагонима свакодневно се организује игра невидљивости
Постижем минимални успех у самосакривању
С друге стране људскости своје жртве гурају у провалије
На граници света, покајања својих целата недостојна,
Растрзана између омче и пуцња,
И ја бивам укинута

МИ ТУ

Ту ми живимо
Ту је отпад
Ту ми бранимо реке од МХЕ
Ту ми мирно протестујемо
Ту ми дрндамо гитаре
Ту пишемо поетички прогресивне песме
Ту је све еротика и све је забава
Ту попијемо пиво и бацамо флаше кроз прозор
Ту понекад пишамо у флаше
Ту се проносе приче о нечијим смрдљивим ногама
Ту пар патика виси о струјној жици
Ту се обесио врабац о гелендер

ПЛИВАЊЕ

Тешко ти је пао опроштај са шлауфом
Гума с ликовима Паје Патка и Пате и малих пачића
Не спуштај ноге, држи те тата
А где и да их спустиш, на дну је оштро камење
Једном си расекла стопало и почела да дречиш изгласа
Кад цмиздриш, чује те цела плажа
А мораш научити да пливаш
Или те бацају таласи или те по стопалима сече камење оштро оштро оштро
А тата те сваки пут пусти
Јер мораш научити да пливаш
Годинама касније гуташ сузе
Никад им не одбрусиш никад их не опсујеш
Све док не кажу
Увек је била fina добра скромна трпељива
Бацају венчиће од цвећа у воду
На место где си потонула
На место где си се удавила
Јер никад ниси научила да пливаш

ДИЈАГНОЗА

Пут ка обећаном претворио се у ратовање
Док се порађам, старе претње смрћу и скалпели миљама су удаљени од живота
Моје ме речи штите
На операционом столу преображавају моју телесну артикулацију
Моје ме речи спотичу
Преживљавање се претвара у исплажен језик
Речи ме потказују
У ишчекивању последњег луксуза неустрашивости
Тонем у своје речи као у дубоку, плаву кому

НАЂЕНО

Попила сам вику кад сам изгубила шал на екскурзији
И грдње кад сам оставила блок 4 у школи
И батине кад на такмичењу из географије нисам била прва
Можда те се због тога тако узалудно држим
Добро су ми утувили да не смем да губим

УСПОРЕНИ СНИМАК

Превише си спор и не бринеш о себи
Тиме нас обоје занемарујеш
Твоје самоуништење усмртиће и мене
Две муве једним ударцем
На крају дана уопште те не разумем
Ти си као поломљен кишобран
Ти, поплочана трансрационална цепанице
Лепо напредујеш ка безличности
Бацио си ме мртву у један поток